

A Győri Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt **felperesnek** a dr. Geipl Ibolya ügyvéd által képviselt **alperes** ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2014. július 17. napján kelt 1.G.40.049/2014/3. szám alatti ítélete ellen az alperes által 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 15.000 (Tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felek által nem vitatott - így a másodfokú eljárásban is irányadó - tényállás szerint az alperes 2008. március 28. napjától az "A" Kft. - a továbbiakban adós - tagja és vezető tisztségviselője volt. A Veszprémi Megyei Bíróság 2011. augusztus 23. napján közzétett 4.Fpk.19-10-000.646/5. számú végzésével rendelte el az adós felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperes 1.698.701 forint hitelezői igényt terjesztett elő, melyet a felszámoló határidőben előterjesztett igényként igazolt vissza.

A Veszprémi Törvényszék 1.G.40.059/2013/8. számú jogerős ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint az adós ügyvezetője, a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegese alapján látta el, és ezáltal a cég vagyona 674.482 forinttal csökkent.

A Veszprémi Törvényszék 4.Fpk.19-10-000.646/39. számú 2014. április 15. napján jogerőre emelkedett végzésével az adóst egyszerűsített felszámolással megszüntette, megállapítva, hogy vagyon hiányában - egyebek mellett - a I.rendű felperes leánykori neve 1.927.137 forint hitelezői igénye kielégítésére sincs fedezet. A felszámolási eljárást jogerősen lezáró határozat a Céglönlönyben 2014. május 7. napján jelent meg.

A felperes - a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdése alapján - 2014. május 20. napján előterjesztett keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 674.482 forint és perköltség megfizetésére.

Az alperes elsődlegesen a kereset teljes, másodsorban annak részbeni - 168.622 forint követelést meghaladóan történő - elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Veszprémi Törvényszék vagyonhiányt megállapító jogerős ítélete olyan hitelezői követelések kiegyenlítését kérte tőle számon, melyek ténylegesen fennálltak, s azok kifizetésekor még nem volt nyilvánvaló és előrelátható, hogy az adós felszámolására sor kerül.

Ezt támasztja alá az is, hogy a felszámolás megszüntetéséhez vezető egyezségre törekedett a felperessel is, továbbá a felszámolást megelőző időszakban még olyan - szerződéssel igazolt - árbevétel volt az adósnál valószínűsíthető, mely lehetővé tette volna a fennálló hitelezői igények kiegyenlítését. A felperesi álláspont szerinti helyes eljárás az lett volna, ha a hitelezők felé fennálló kötelezettségeket egyenlő mértékben csökkentette volna a kifogásolt teljesítés. Ennek elfogadása esetén azonban a jogerős ítéletben megállapított 674.482 forint teljesítést nem három, hanem négy egyforma részre kellene osztani, s a felperesre eső rész csak 168.622 forint lenne.

Marasztalása esetére 16 havi részletfizetés engedélyezését kérte.

A felperes a részletekben való teljesítés engedélyezéséhez hozzájárult.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 674.482 forintot és 30.000 forint perköltséget. A marasztalási összeg megfizetésére 16 havi részletfizetést engedélyezett az alperesnek azzal, hogy az alperes az első részletet 2014. augusztus 15. napjáig, a többi részletet havonta egyenlő részletekben minden hó 15-ig köteles megfizetni a felperesnek. Kimondta, hogy bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetében az egész tartozás esedékessé válik. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 40.500 forint illetéket.

Arra hivatkozott, hogy a felperes a Cstv. 33/A. § /1/ bekezdése szerinti megállapítási perben megállapított vagyonsökkenéshez kapcsolódó marasztalásra irányuló keresetét a Cstv. 33/A. § /6/ bekezdése szerinti jogvesztő határidőn belül terjesztette elő és igazolta azt is, hogy ki nem elégített hitelezői követelése meghaladja azt az összeget, melyet az alperes felelősséggel tartozik, ezért a kereset szerint marasztalta az alperest.

Rámutatott, hogy az alperesi ellenkérelemben hivatkozott „arányos kielégítésnek" nem abból a szempontból van jelentősége, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, de még a felszámolást megelőzően kifizetett összegnek kellett volna arányosan megoszlania a hitelezők között, hanem a jogerős ítélettel megállapított vagyonsökkenést lehetett volna jelen marasztalási perben követelés arányosan felosztani azon hitelezők között, akik marasztalási igényüket előterjesztették. A konkrét esetben azonban kizárólag a felperes terjesztett elő marasztalási keresetet, így a teljes 674.482 forint őt illeti meg.

Az elsőfokú ítélet ellen, annak részben történő megváltoztatása és a marasztalási összeg 168.622 forintra történő leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárás során általa előadottakat, s rámutatott, hogy tévesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy az arányosításra csak akkor kerülhet sor, amennyiben a többi hitelező is bejelenti kárigényét. A rendelkezésre álló összeg éppen az ítélet folytán nem kerül egyenletesen felosztásra, szemben az általa igényelt, a sérelmezett kifizetésnél megvalósítandó arányos felosztással.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy az alperes által igényelt, arányos kielégítésre a marasztalási perben már csak akkor van lehetőség, ha az adóssal szemben több hitelező kezdeményez marasztalási pert a Cstv. 33/A. § /6/ bekezdése alapján. Miután egyedül kezdeményezett marasztalási pert, ezért meg nem térült hitelezői követelése erejéig a teljes vagyonsökkenés jogerős ítéletben meghatározott összegére jogosult.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Mindenekelőtt arra mutat rá az ítélet tábla, hogy az alperesi fellebbezés csak részben - az általa arányosnak tekintett részt meghaladóan - sérelmezte marasztalását, emiatt az ítélet tábla a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett rendelkezéseit nem bírálta felül.

A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntése is helytálló, az alperes fellebbezésében előadottak az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatására sem adtak alapot. Az elsőfokú ítélet indokolása is kifogástalan és teljeskörű, ezért az ítélet tábla kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az alábbiakra:

A Cstv. 33/A. § /1/ bekezdése alapján indított megállapítási perben született jogerős ítéletre figyelemmel a vagyonszerzés ténye és annak mértéke jelen perben már nem volt vitatható. A felelősséget megállapító ítélet csak azt a jogot biztosítja valamennyi hitelező számára, hogy a felszámolási eljárás befejezése után marasztalási keresetet nyújtson be a vezető tisztségviselővel szemben a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelése megtérítése iránt, legfeljebb azonban a saját igénye és a marasztalást igénylő valamennyi hitelező együttes igényének a már megállapított vagyonsökkenésre vetített aránya szerint meghatározható összeg erejéig. A marasztalás iránti perben tehát a hitelezők nem a teljes vagyonsökkenés összegére vonatkozó igényt, hanem csak a saját ki nem elégített hitelezői igényüket vagy annak egy részét érvényesíthetik (1/2013. (II.28.) Polgári jogegységi határozat indokolás III/b. pont).

A felperes felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igénye meghaladta a jogerős ítéletben már megállapított vagyonihiány mértékét, mely a marasztalási perben a vezető tisztségviselő kártérítési felelősségének maximuma. A marasztalási per megindítására nem

csupán a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló per felperese jogosult (felperesei jogosultak), hanem a Cstv. 33/A. § /6/ bekezdése értelmében bármely hitelező, akinek a felszámolás során ki nem elégített hitelezői igénye maradt. Miután a marasztalási pert kizárólag a felperes indította meg a hitelezők közül és ki nem elégített hitelezői igénye meghaladta a jogerős ítéletben megállapított vagyonihiány mértékét, így helyesen járt az elsőfokú bíróság, amikor az alperest a kereset szerint marasztalta.

A vagyonihiány jogerős megállapítását követő marasztalási perben ugyanis már nincs lehetőség annak vizsgálatára, hogy a sérelmezett alperesi magatartás kifejtésének hiányában milyen mértékben lett volna kielégíthető a felperes konkrét hitelezői igénye. A Cstv.33/A. §-a alapján indított megállapítási pert követően a marasztalás iránti pert a vezető tisztségviselővel szemben a felszámolási eljárásban nem térült követeléssel rendelkező hitelezők indíthatják meg és a marasztalási perben már kizárólag az vizsgálendő, hogy az adós vagyonából ki nem elégíthető és a marasztalási per tárgyává is tett felperesi hitelezői igények együttes összege meghaladja-e a megállapítási perben meghatározott összeget.

Amennyiben igen, úgy a megállapítási perben meghatározott összegben kerül sor a marasztalásra (ez a marasztalás felső határa) és a marasztalási összegen belül a konkrét hitelező igénye arányosan - a hitelező marasztalási kereset tárgyává tett ki nem elégített igénye és valamennyi felperes együttes, per tárgyává tett ki nem elégített hitelezői igényének arányában - nyerhet kielégítést.

Amennyiben azonban a ki nem elégíthető felperesi hitelezői igények nem haladják meg a megállapítási perben meghatározott marasztalási összeget, úgy - a Pp.215.§-ban foglaltak figyelembe vételével - csak a felszámolás során ki nem elégíthető és peresített felperesi hitelezői igények együttes összegéig terjedhet a marasztalás. Értelemszerűen itt arányosításra nincs szükség, valamennyi hitelező hozzájut a teljes fennmaradt követeléséhez.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 254. § /3/ bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - hagyta helyben.

Az alaptalanul fellebbező alperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megtérítésére, melyet az ítéletábra a felperest képviselő jogtanácsos munkadíjában határozott meg a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, /5/ és /6/ bekezdése szerinti mértékben, melynek során értékelte, hogy a jogvita egyszerű megítélésű volt, az alperesi képviselő a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, csak írásban terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet. A másodfokú eljárásban vesztes alperes a Pp.78.§. (1) bekezdése alapján a másodfokú költségét maga viseli.

G y ő r , 2015. év október hó 21. napján

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: